

ה"ת 60026/01 - יהודה קרייטמן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ת 14-01-60026 קרייטמן נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופט תמר בר-אשר צבן
ה המבקש
המבקש
בגדי
המשיב
מדינת ישראל
 נגד
המשיבה
המבקש

בא-כוח המבקש: עו"ד אל' פוקסברומר (מטעם הסניגוריה הציבורית)
בא-כוח המשיבה: עו"ד אביעד דוויק (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

החלטה

כسف מזומן הייתה בראשה המבקש בעת מעצרו נתפס בידי המשטרה. זאת לטענת המשיבה, בהתאם לסמכתה על-פי הוראות סעיף 32(א) בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש), התשכ"ט-1969 (להלן - **הפקודה**), לתפוס חפץ, לרבות כסף מזומן, אם היהו שכר بعد העבירה שנעבירה. בבקשת הנדונה טוען המבקש, כי המשיבה אינה רשאית להמשיך ולהחזיק בכסף שנתפס, מאחר שלא רק שאין באפשרותה של המשיבה להוכיח כי הכספי שנתפס קשור בעבירות המוחסת למבקש, אלא שטענה זו אף נסתרת בראיות הקיימות. מנגד, מתנגדת המשיבה להזרת הכספי המזומן שנתפס מאחר שלטענה, התקיימו הוראות סעיף 32(א) בפקודה ובគונתה לבקש את חילותו על-פי סעיף 39(א) בפקודה, בתום ההליך הפלילי המתנהל נגד המבקש.

השאלה הטעונה הכרעה היא אפוא, אם לשם תפיסת כסף מזומן כאמור, על המשיבה להוכיח כי מדובר באותו כסף שהתקבל חלק מההעברות המוחסת למבקש, ואם הדבר נכון.

עיקרי העובדות הרלוונטיות

2. נגד המבקש ואדם נוסף, ישראל פינטו (להלן גם - **הנאשמים**) הוגש כתוב אישום אל בית המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ 13-13-56001) שעל-פי מואשמים השניים כי עברו שורה של עבירות מרמה וזיהף בניסיבות מחמינות. על-פי הנטען בכתב האישום, הנאים פעלו להציג מצגים כזובים למוסד לביטוח לאומי ולרשויות צה"ל באשר למצבם הרפואי הנפשי של אזרחים רבים, וזאת מתוך כוונה שאotton אזרחים יקבלו במרמה קצבאות נכות או פטור שירותי צבאי. על-פי הנטען ועל-פי העובדות המוחסת לנאים בכתב האישום, בתמורה למעשים המוחסים להם, קיבלו הנאים תשומותים בסכומים ניכרים מאותם אזרחים.

המבחן נעצר ביום 3.10.2013 כsharp;וטו כסף מזומן בסכום של כ-\$4,300 (להלן - **הכסף שנטפס**), אשר נתפס בידי המשטרת. בבקשתו הנדונה עותר המבחן להחזיר לו את סכום הכסף שנטפס כאמור, וזאת לטענותו, בהיעדר עילה להמשך החזקת הכסף שנטפס, וזאת לאחר שלטענותו, אין קשר בין העבירות המיוחסות לו לבין הכסף שנטפס.

מנגד טוענת המשיבה, כי הכסף שנטפס מהוות חלק מהתמורה שקיבל המבחן עבור מעשי המרימה שעשה וכן בכוונתה לבקש את חילותו בתום ההליך הפלילי. לפיכך וכי שלא לסכל אפשרות זו, טענה היא, שאין להחזיר למבחן את הכסף שנטפס.

עיקרי טענות המבחן

3. בדion שהתקיים אתמול (26.2.2014) הודיע בא-כחו של המבחן, כי לצורך הדיון בבקשתו הנדונה אין הוא חולק על כך שישנן ראיות שבכוחן להוכיח כי לכוארה, המבחן אمنם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד הודיע, כי אין מחלוקת על כך שניתן לעקל חשבון בנק ואף ניתן לתפוס כסף, ובלבך שהוא כי מדובר בכספי שהתקבל בתמורה למשעי העבירות המיוחסות למבחן (עמ' 2 שורות 14-15; עמ' 3 שורות 18-20).

עם זאת, טענת המבחן היא, שהכסף שנטפס לא התקבל בתמורה למשעי העבירות המיוחסים לו ולפיכך לטענותו, לא ניתן להפос כסף זה. לתמיכה בטענותו זו טען המבחן, כי חשבון הבנק שלו נסגר עוד ביום 30.6.2013, כפי שעולה מטופס דף חשבון בנק שהציג (מב/1). עוד טען המבחן, כי סמור למשצרו, החל הוא לקדם פтиחת עסק באמון ולשם כך לוויתה אשתו, שרה קרייטמן, סך של 20,000 ₪ מbank דיסקונט, שם מתנהל חשבוניה (חובון המסתומים בספרות 4684 בסניף מרכז כל בירושלים. להלן - **חשבון של שרה**). לתמיכה בכך, הציג המבחן את דף החשבון, שלפיו ביום 2.10.2013 הועבר אל חשבוניה של שרה סך של 20,000 ₪ ובתייאור הפעולה נכתבה "הקמת הלואאה" (מב/2). על-פי טענת המבחן, הוא משך את כספי הלוואה והמיר אותם לדולרים. בעית מעצרו, ביום 3.10.2013, היה ברשותו סך של כ-\$4,300, אשר על-פי טענותו, היוו את אותם כספי הלוואה שנכנסו אל החשבון של שרה אשתו.

4. על יסוד העובדות האמורות טען המבחן, כי לא רק שהמשיבה לא הרימה את נטל ההוכחה מוטל עליה, להראות שישנו קשר בין הכסף שנטפס לבין העבירות המיוחסות למבחן, אלא שלטענותו, עליה בידי לסתור קשר זה. עוד טען, כי על-פי הנתען בכתב האישום, כל התקבולים שהתקבלו אצל בחשבון של שרה בתמורה לעבירות שמיוחסות למבחן, התקבלו במהלך שנת 2012 ובعود התקבול המאוחר ביותר שהתקבל היה ביום 9.4.2013 בסך של כ-14,000 ₪. כך שככל התקבולים שהתקבלו, כבר נוצלו בידי המבחן ואשתו במהלך החודשים שקדמו למשצרו של המבחן. מכאן לטענותו, שאין לומר כי סכום כסף שהופקד בחשבון של שרה רק בעבר כשישה חודשים, מהוות חלק מהשוכר שהתקבל وبعد העבירות המיוחסות למבחן.

עיקרי טענות המשיבה

5. באשר להיבט העובדתי טענה המשיבה, כי על-פי חומר הראיות, אשר לצורך הדיון כאמור, איןנו שינוי במחלוקת,

התשלום ששולם לנאים בתמורה לכל אחד מעשי המרמה היה אלף שקלים ובחילוק מהמקרים אף עשרות אלפי שקלים, וכי ישן ראיות על העברת אותם תשלוםומים אל החשבון של שרה.

כך למשל, עבור מעשי המרמה שנעשו כדי לזכות אדם בשם ביבי בכספי המוסד לביטוח לאומי, קיבלו הנאים בתמורה בסכום שבין 30,000 ל-50,000 ₪ (כתב האישום והודעתו של שלום ביבי - מש/1, מש/2). בעקבות מצג השווא שהוצע במרמה למוסד לביטוח הלאומי, קיבל ביבי סכום חד-פעמי בסך של כ-70,000 ₪, על חשבון התשלומים הרטראקטיביים ועתיד היה להמשיך ולקבל תשלום חדשים. סכום זה הועבר אל החשבון ביבי ביום 15.5.2012 על-פי הפרטים שמסר בבקשתה שהגיש אל המוסד לביטוח לאומי ביום 27.3.2012 (בקשתה שהגיש ביבי אל המוסד לביטוח לאומי, וטופס התשלומים של המוסד לביטוח לאומי כולל את פרטי החשבון שאליו הועברו התשלומים - מש/3, מש/4). מאותו חשבון של ביבי הועברו תשלוםיה בתמורה עבור העירות, אל החשבון של שרה בחמשה חודשים, בין ים 15.5.2012 לבין ים 9.4.2013, ובסך הכל הועבר סכום כולל בסך של 14,200 ₪ (דף תנועות בחשבון של שרה המתיחס אל תקופה זו - מש/5).

6. המשיבה טענה כי יש לדחות את טענות המבוקש כי לכוארה, לא הוכח קשר בין הכספי שנפתח לבין הכספי שהתקבל בתמורה לעבירות המיויחסות למבקר. לטענתה, מהראיות אשר כאמור, לצורך הדיון בבקשתה הנדונה אין שנייות בחלוקת, עולה, כי שכר העבירה הופקד בחשבון של שרה, שמננו על-פי טענת המבוקש, גם הוציא הכספי שנפתח. שכן כאמור לעיל, על-פי טענת המבוקש, הכספי שנפתח התקבל מסכום ההלוואה שלוותה שרה יומם קודם לתפיסתו, כפי שהדבר עולה מדף התנועות בחשבון של שרה (דף תנועות בחשבון שהגיש המבוקש - מב/1; מדף התנועות המתיחס לתקופה כמעט זהה שהגישה המשיבה - מש/6).

בנסיבות אלו ובענץ המשיבה, כי כפי שאף נקבע בפסקה, לא ניתן להפריד בין שכר העבירה לבין כסף אחר המוחזק באותו חשבון בנק, החשבון של שרה, ששימש את המבוקש לקבלת תקבולים עבור העבירות המיויחסות לו. לتمיכה בטענותיו הפנה בא-כוחה של המשיבה אל פסקי הדין וההחלטות הבאים: בש"פ 5015/99 התאחדות משפטנים בלתי תלויים נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 657 (1999), כבוד השופט מ' אילן (להלן - **ענין התאחדות משפטנים**; בש"פ תלוי חיפה) 2797/03 מדינת ישראל נ' שלמה תען ואח' (2003), כבוד השופט י' עמידת (להלן - **ענין תען במחוזי**); ע"פ 2333/07 שלמה תען נ' מדינת ישראל (2010), כב' השופט א' פרוקצ'יה, בפסקה 264 (להלן - **ענין תען**).

דין והכרעה

(1) השאלה הטעונה הכרעה ורקע משפטי

7. השאלה הטעונה עניינה כאמור, בתפיסה כסף מזומן בהתאם להוראת סעיף 32(א) בפקודה, כדי שניתן יהיה להבטיח את חילותו בתום ההליך הפלילי (בהתאם להוראת סעיף 39(א) בפקודה). השאלה היא, אם לשם תפיסת הכספי כאמור, על המשיבה להוכיח שמדובר בבדיקה באופן כסף שהיווה את השכר לאחר העבירה, כתענת המבוקש, או שמא, די בכך שמדובר במקרה חשבון בנק, כתענת המשיבה.

8. בהתאם להוראות הפקודה וכפי שנקבע בפסקה (בש"פ 342/06 **חברת לרגו בע"מ נ' מדינת ישראל** (2006), כבוד השופט א' פרוקצ'יה (אין מספור פסקאות) (להלן - **ענין לרגו**). ראו גם: בשפ 12/12 דין **אנ. דיאמנדס (2007) בע"מ נ' מדינת ישראל**, (2012), כבוד השופט נ' הנדל (להלן - **ענין דיאמנדס**), רשות המשטרת לתפוס חוץ אם יש יסוד סביר להניח כי באותו חוץ בעברית, כי עומדים לעבור עברית באמצעותו, כי החוץ עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי, כי ניתן שכיר בעבור ביצוע העבירה או כי ישמש אמצעי לביצועה (סעיף 32(א)). עוד קובעת הפקודה (סעיף 39(א)), כי במסגרת גזר הדין רשאי בית המשפט, בנוסף, לצוות על כל חילוט חוץ שנתפס לפי סעיף 32, אם האדם שהורשע בעברית הוא בעל החוץ שנתפס. אין מחלוקת על כך שלענין זה, דין של כסף מזומן ודינו של חשבון בנק, דין של חוץ (ראו בין השאר, **ענין התאחדות משפטנים** (אין מספור פסקאות); **תענין במחוזי**, פסקאות 10-13; **תענין**, פסקה 264).

עוד מוסיף בית המשפט בענין לרגו, כי תפיסת חוץ לצורך חילוט בשל כך שלא פי החשד שימוש בעברית, וזאת לאפשר למרכז אכיפת החוק למשמש את סמכות הענישה הכלולת גם חילוט חוץ הקשור בעברית וזאת במסגרת השיגור על מי שיורשע. סמכות זו, המאפשרת תפיסת חילוט, אף נקבע (שם), משקפת את גישת המחוקק שלפיה פגיעה בזכות החקני לגבי חוץ שנעבירה באמצעותו בעברית, מבטאת עונש ראוי בנסיבות מתאימות.

עם זאת, כפי שנקבע בפסקה (ענין לרגו; ענין דיאמנדס), כדי להורות על המשך תפיסתו של חוץ כאמור, יש לבחון את סיכון החקירה להבשיל לכתב אישום ולמשפט ואם כבר הוגש כתב-אישור, את קיומן של ראיות שבכוחן להוכיח כי העבירות המיוחסות בו לנאים, לכואלה נעברו. כך גם יש לבחון, אפשרות של חלופה לתפיסת החוץ, בדרך שהפגעה בזכות החקנית או החזיות של מי שתובע לזכות בחוץ פחותה, אך גם באופן שהוא בהטיח את אפשרות חילוט החוץ בסוף ההליך המשפטי.

9. בענייננו, לא הייתה מחלוקת כי ישנן די ראיות כנדרש, להוכחת העבירות המיוחסות למבקר. כך גם לא הייתה מחלוקת על כך שבמקום שבו החוץ שנתפס הוא כסף מזומן, לא ניתן לקבוע חלופה לאופן תפיסתו (זאת בשונה מחוץ, כמו כלי רכב למשל, שניתן לעקלו ולהבטיח את אפשרות חילוטו בדרכים חלופיות). מכל מקום, המבחן אף לא הציע חלופה שכזו, ככל שישנה בנסיבות.

(2) **בחינת גרסתו העובדתית של המבחן**

10. תמצית טענת המבחן, ככל שהיא מתייחסת אל ההיסטוריה העובדתית ואל הראיות התומכות בכך, היא כי הכספי שנתפס הגיע לידי לאחר שהעבירות המיוחסות לו נעצרו. מקור הכספי שנתפס, כך לטענותו וكمפורט לעיל, בהלוואה שלוותה אשתו מהבנק יומם קודם למעצרו. מכאן לטענותו, שלא ניתן לומר שכף זה קשור בדרך כלשהי בעברות שייחסו לו, אשר נעברו מספר חודשים קודם לכן.

לא רק שטענה עובדתית זו אינה יכולה לסייע למבחן לעליים מעמוד בהמשך הדברים, אלא שכן הראיות שהציגו המבחן והמשיבוה, עליה ספק רב באשר לנוכחות העבודות שעליין מבוסס המבחן את טענתו. תחילת נבחן את

העובדות ולאחריהן נידרש אל היבט המשפטי.

11. אין מחלוקת על כך שבעת מעצר המבוקש, ביום 3.10.2013, היה בכיסו סך של כ-\$4,300 בזמן, אשר נתפס בידי המשטרה. סכום זה היה כאמור, בדולרים ולא בשקלים. לא הוצגו כל מסמכים שבכוחם להציג על כך שהמקור של אותו כסףழמן, בשטרות של דולרים והוא בשקלים. מהו הלוואה בסך של 20,000 ₪ שהופקדו בחשבון של שרה, ואשר נמשכו מהחשבון והומרו לכיסףழמן בדולרים. מכאן אפוא, שאין כל ראייה בנסיבות לכך שאמנם מדובר בסכף, אשר כתענת המבוקש, הגיע לידי רק לאחר שההעברות נ עברו. לפיכך ובහיעדר יכולת לשין כסף מסוים למקור מסוים, יש מקום להנחה כי מדובר בחלק מהתקבולים שקיבל המבוקש בתמורה למשיע העבירה שמיוחסים לו בכתב האישום.

על כך יש להוסיף את העובדה שמהמסמכים שבהם ביקש המבוקש להיתלות עולה כי אכן דובר באותו כסף, הרי שמדובר רק בחלקו. על-פי נתוני השער היציג של הדולר שמספרם בנק ישראל, ערכו של הסכום שהיה בכיסו של המבוקש בעת מעצרו (\$4,300) היה כ-15,136 ₪ (השער היציג ביום 2.10.2013 היה 3.52 ₪ = \$1). בדיקת תנועות חשבון הבנק של שרה במועד הרלוונטי מראה, כי הסכום המרבי שנמשך באותו יום (2.10.2013) היה 11,560 ₪ (10,000 ₪ משיכה בזמן; 1,000 ₪ משיכה מכיספומט דיסקונט; 300 ₪ העברה; 260 ₪ משיכת המחאה). יעיר, כי ישנה המחאה נוספת בסך של 2,550 ₪ שנמשכה למחרת, ביום 3.10.2013, כך שהסכום הכולל שנמשך באותו יום הוא בסך של 14,110 ₪. אולם נראה שדי בחוסר ההתאמה המדוייקת בין הסכום שנמשך לבין הסכום שנתפס כדי שבhaiuder ראיות להמרת הכספי, לא ניתן יהיה לומר שמדובר בהזזה בין הסכום שנתפס.

(3) תפיסת כסףழמן בנסיבות הנדזנות

12. מכל מקום כאמור, אפילו היה בידי המבוקש להוכיח כי אכן מקוור של הכספי שנתפס באותו כספי הלוואה שנכנסו אל החשבון של שרה يوم קודם לכן, לא היה בכך כדי להועיל לו.

נושא תפיסת כסף מכוח סעיף 32 בפקודה נדון בין השאר בעניין תענוק במחוזי (שבו נדונה בקשה להארכת תקופת תפיסתם של חשבונות בנק עד תום ההליכים המשפטיים) ובעניין תענוק (שם נדונה השאלה אם היה מקום לחילוץ כספים במסגרת גזר הדין). בשניהם נקבע כי במקרים שבו סכומי כסף שונים הצבתו באותו חשבון עבור ושב בבנק, הרי ש"נطمעו הם זה זהה והתמזגו באופן המביא לאובדן 'זהותם המקורי'". למסקנה זו הגיעו בשני המקרים, בין השאר, על יסוד הקביעה בעניין ע"א 323/80 אלתית בע"מ נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, פ"ד לז(2) 673 (1983), לעניין הניסיון ל"זיהוי" כספים מסוימים מתוך חשבון בנק. זאת הגם שהקשר הדברים בעניין אלתית הוא שונה. כאמור שם (אלתית, כבוד השופט תא' אור, בפסקה 4):

"cash manager חשבון עבור ושב, הרי כל סכום המוכנס לחשבון מביא את 'ישותם המיחוד' ומתמזג עם הסכוםatabchabon, ולבעל החוב מגיעה היתריה, הנוצרת מזקיפת כל פרטי החשבון - לזכות ולחובה - זה מול זה. מכאן, אין לבעל החוב הזכות לתבעו פריט כלשהו מהחשבון, אלא את יתרת החשבון, אם

היתרה היא לזכות ... בכל מקרה, עם כניסה של הסכם של הלקוח לחשבון, נטמע הוא בתוכו ומשנה את היתרה שבחשבון - אך אין לו עוד קיום עצמאי, ואין הוא בר-תביעה".

כפי שהוסיף כבוד השופט י' עמיד בעניין תענוק במחוזי (שם, פסקה 12), "כספי הוא 'חפץ' מיוחד, חסר טעם וריח בשל יכולתו להתרבע, להיטמע ולהתמזג עם כספים אחרים עד שלא nodע כי בא אל קרבם ועד שאותו כסף מאבד את זהותו ואת צבעו". דברים אלו, באשר למאפייניו הייחודיים של הכספי, אשר נאמרו על יסוד אמרתו הידועה של אספסיאנוס לבנו טיטוס, כי "כספי אין ריח" (אמירה המייחסת לו על רקע החלטתו לגבות תשלום עבור השימוש בחדרי נוחיות ציבוריים), מבהירים על שום מה אין רלוונטיות לשאלת מה המקור של סכום מסוים המוחזק בידיו של פלוני, בחשבונו, או בחשבונה של אשתו, ששימש אכסניה לכיספים שהתקבלו بعد העבירה. שכן "פרשנות תכליתית של סעיף 2(א) לפס"פ, מביאה למסקנה כי יש לפרש את המונח 'חפץ' בצורה מרחיבה, כולל גם כסף שאינו צבוע, קרוי, כל יתרת זכות בבנק .. אמרו מעתה, כי משתמזהו בחשבון ... כספים שמקורם בបיצוע העבירה ... וכיספים ממוקורות אחרים, נתערבו אלו באלו בדברים שהיו לבשר אחד" יש לראות את כל הכספיים כאלו והושגו בעבירה" (שם, פסקה 13).

כך גם נקבע בעניין תענוק (בפסקה 264), לעניין אישור חילוט כספים במסגרת גזר דין, כי במקרים שבמדובר בכיספים בחשבון בנק אחד, ראוי לאמץ את הגישה שה提叻חה בפסיקת הראית (הmbousset על העקרונות שנקבעו בחקיקה המאפשרת חילוט רכוש "מעורב", בהוראות סעיפים 982-981 ב-18 Money Laundering Control Act, 1986 U.S.C.). על-פי גישה זו, במקרים שבו הטעבבו סכומי כסף "cash" עם סכומי כסף שמקורם בעבירה, כי אז לא ניתן עוד להבחין בין הכספיים, שכן הכספיים שמקורם בעבירה "עורבבו" עם סכומי כסף אחרים, שמקורם בפעולות לגיטימית, ונטמעו זה בזה והתמזגו זה לתוך זה ... לא ניתן עוד להבחין בין הכספי 'הנק'י והכספי 'המלוכלך' ומתחיבת המסקנה לפיה סכום הכספי - ככלו - מהו רכוש אסור' ואשר ניתן לחייב.

13. כך גם בעניינו, המבקש לא חלק על כך שבחשבון הבנק של שרה התקבלו כספים שהיוו את שכר העבירות שעבר. כך שגםם סכומים שלכאורה קיבל בתמורה לעבירות שעבר הטעבבו עם כספים אחרים בחשבון זה. הכספיים שימושו בחשבון של שרה בערוביה ללא יכולת הבחנה ביניהם. אין רלוונטיות למועדים שבהם הופקדו בחשבון הבנק כספי שכר העבירה ("הכספי המלוכלך") ואף לא למועדים שבהם הופקדו כספים אחרים ("הכספי הנק"). כדי שניית יהיה לתפוס כספי שגם לטענת המבקש מקשו בחשבון הבנק של שרה, די בכך שגם שIRON שמש למבחן אכסניה גם לכיספי העבירה.

לכך גם יש להוסיף את העובדה, שעל-פי טענת המבקש, מקור הכספי שנטפס בכיספי הלואאה שהתקבל מהבנק. כמובן, ולא מן הנמנע, שההלוואה התאפשרה בשל מצב החשבון בתקופה שקדמה להלוואה, בעוד שמצוב החשבון הושפע מכך שבחשבון הופקדו כספים שהתקבלו כשכר עבירה. כך שגם מובילה לכך שלא ניתן להפריד עוד בין כספים שונים שהתגללו בחשבון של שרה.

לפיכך, אףלו היה הכספי שנטפס מקור אחר, משעה שה המבקש ערבות בין הכספיים, לא ניתן עוד להפריד בין הדבקים.

14. מכל הטעמים שעליהם עמדנו, התשובה לשאלת שעמدة להכרעה היא אפוא, כי עליה בידי המשיבה להראות שהכספי שנטפס, אכן נתפס כדין, בהיותו כסף שהתקבל כחלק מההעברות המיוחסות למשיב. זאת מאחר שהכספי שנטפס התרебב בכיסף שנייתן לבקשתו כשכר بعد ביצוע העברות שבהן הוא מואשם. מכיוון שכך, ובהתאם להוראת סעיף 32(א) בפקודת המשיבה רשותה הייתה לתפוס את הכספי והוא רשאית להמשיך ולהחזיק בו כדי להבטיח כי בבואה העת, אם יורשע הנאשם, תוכל לבקש את חילותו בהתאם להוראת סעיף 39(א) בפקודת.

התוצאה היא אפוא, שהבקשה להחזיר התפוס - הכספי שנטפס - נדחתה.

באישור הצדדים, המזכירות תשלח אליהם את ההחלטה (אין צורך בהתייצבותם לדין לשם כך).

ניתנה היום, כ"ז באדר א' תשע"ד, 27 בפברואר 2014, בהיעדר הצדדים.